

Vurderingssummerne, at ingen kunde gøre Brug af denne Bestemmelse. Men i den Tid, vi gaar i Møde, vil jeg antage, at igen enkelte kan paastaa, at deres Formuer bør nedsættes i Henhold til denne Bestemmelse. Vi har derfor ment det rigtigst, at Bestemmelsen gik ud af Lovforslaget, saaledes at alle Ejendomsbesidderes Formuer kan blive opgjort under samme Vilkaar, opgjort efter Ejendomsskylden, uanset om de har flere eller færre enkelte Dele af faste Ejendomme.

Der er af Socialdemokraterne stillet et andet Ændringsforslag, Nr. 43 til § 40, om tvungen Selvangivelse for Indkomster. Det har vi heller ikke ment at kunne tiltræde. Jeg personlig er af den Opfattelse, at det har meget lidt at betyde, om vi tvinger Skatteyderne til Selvangivelse af Indtægterne; vi kan jo nemlig ikke tvinge dem til at opgive en rigtig Selvangivelse, og det er det, det kommer an paa. Derimod maa jeg beklage, at der ikke i Udvalget er opnaaet Enighed om at henstille til den højtærede Finansminister at faa gennemført en Bestemmelse om, at alle Skatteydere, hvis Formue er paa 25 000 Kr. eller derover, skal være pligtige til en Gang om Aaret at gøre Status. Det udvikler sig saadan i det praktiske Liv ude i Skattekredsene, at Skønnet over Indkomstens Rigtighed mere og mere bygger paa Formuebevægelsen, og selv om vi ikke er naaet saa langt, at vi kan sige, at enhver Skatteyder maa føre et nøjagtigt Regnskab, skulde man dog synes, at man i 1922 var naaet saa langt, at man kunde sige til Skatteyderne med en Formue paa over 25 000 Kr.: Det mindste, I kan gøre, er en Gang om Aaret at gøre Status, gøre en rigtig Status. Jeg er af den Opfattelse, at kunde vi faa det Princip gennemført med den tvungne Statusopgørelse en Gang om Aaret, var vi naaet et godt Skridt fremad til at faa en rigtig Skatteligning ogsaa paa de Steder, hvor det er vanskeligst; hvis vi har absolut Sikkerhed for, at vi kender Formuebevægelsen fra det ene Aar til det andet, er det nemlig let at skønne over, hvor meget der til denne Formuefremgang skal lægges som personligt Forbrug. Der har imidlertid ikke kunnet opnaas Enighed om en saadan Foranstaltning, skønt Finansministeren havde erklæret sig villig til, saafremt Enighed opnaaedes, at foranledige en

saadan Ordning gennemført paa en anden Lov.

Til Slut skal jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme for de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag og de Ændringsforslag, der er stillet eller tiltraadt af Mindretallet under Nr. 4, samt det Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet under Nr. 16, men at stemme imod de Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet under Nr. 1, Flertallets Ændringsforslag under Nr. 10, 28 og 39 samt Ændringsforslag Nr. 15, og endelig at afholde sig fra at deltage i Afstemningen angaaende de andre Ændringsforslag.

Boa: Af de tre Rateskalaer, der er foreslaaet, tiltaler den af Mindretallet under Nr. 1 stillede os i den første Ende, som angaar de mindre og middelstore Indtægter; men naar vi saa ser paa de større Indtægter, er vi ganske klare over, at Skalaen ikke kan bære finansielt, og det er nytteløst at stille et saadant Forslag, naar man ikke anviser Dækning paa andre Felter. Jeg kunde maaske lige nævne, at det undrer mig, at dette Mindretal ikke har anvist Dækning ved at stille Forslag om en fornuftig Finanstold — det behøver ikke at være nogen Beskyttelsestold, men en fornuftig Finanstold. Store Forsørgerfradrag og større Børnefradrag vilde være en socialt set retfærdig Fremgangsmaade. En fornuftig Finanstold vilde være nem at praktisere, ligesom det vilde være en stor Fordel at faa Skatten, naar Midlerne er der. Med den Størrelse, som Skattebeløbene efterhaanden har faaet, er det ofte vanskeligt for Skatteyderen at udrede dem, da de falder Aaret efter, at han har tjent de Penge, han sættes i Skat af. Jeg synes, dette Spørgsmaal er en Overvejelse værd, men det kommer jo ikke direkte den foreliggende Sag ved. Men naar Toldloven kommer for, burde man tænke paa at gennemføre en fornuftig Finanstold — selvfølgelig til Gengæld for passende Forsørgerfradrag og Børnefradrag. Da vi fra vor Side i øvrigt erkender, at den højtærede Finansminister maa have sin Finansplan til at bære, maa vi i dette Tilfælde stemme sammen med Mindretallet under Nr. 2.

Med Hensyn til de Rateskalaer, der er